

Bilaga medföljer

fyrtyiosjätte årgången febr 1969 häfte 2

Allmän redaktion:

Claes-Göran Westrin, redaktör och ansvarig utgivare

Axel Gisslén, biträdande redaktör

Brita Bahrton, redaktionssekreterare

Vetenskaplig redaktion:

Ragnar Berfenstam, professor i socialmedicin, Uppsala

Per Bjurulf, professor i socialmedicin, Umeå

Olle Höök, professor i medicinsk rehabilitering, Göteborg

Gunnar Inghe, professor i socialmedicin, Stockholm

Bengt Lindegård, professor i socialmedicin, Göteborg

Gunnar Lindgren, professor i socialmedicin, Lund

Industrivägen 13, Solna. Tfn 08/83 20 83

Postadress: Fack, 104 01 Stockholm 60

Postgiro 11 79

Allmänläkaren som specialist

Detta nummer av SMT har som tema "Allmänläkaren som specialist". Det bygger på föredrag och diskussionsinlägg från en socialmedicinsk dag i Uppsala hösten 1968. Den centrala frågeställningen kan sägas vara, hur man skall kunna ge en sjukvård, som förenar den tilltagande specialiseringens effektivitet med personlig omvårdnad av patienten.

Detta problem har angripits med frågor från olika utgångspunkter:

Hur skall vi redan på kortare sikt kunna förbättra den i dagens läge så otillfredsställande personliga sjukvårdsservicen? Hur skall vi på längre sikt bygga upp vårdorganisationen? Hur skall medborgarnas behov av kompetent specialistservice bäst tillgodoses? Behöver vi särskilda "allmänläkare" för att uppfylla kraven på personlig omvårdnad och kontinuitet i vården? Hur skall i så fall sådana allmänläkare utbildas och vilket kompetensområde skall de ha? Först och sist: Hur skall vi organisera en forskning som kan ge en rationell grund för vårt handlande på detta område?

Ett slutintryck av diskussionen blev att problemen sannerligen måste angripas från alla de nämnda utgångspunkterna — och att de flesta frågorna ännu står öppna och olösta. Detta utesluter icke mer eller mindre antydda motsättningar i vissa frågor, främst kanske beträffande dimensioneringen av allmänläkargruppen. Skall man räkna med att de flesta människor behöver tillgång till allmänläkare? Eller klarar de sig med "specialistgruppen som husläkare"?

En central punkt beträffande en framtida allmänläkarinstitution är frågan om dess anknytning till den övriga sjukvårds- och särskilt till utbildningsorganisationen. Problemet är internationellt och har bl. a. diskuterats åtskilligt i engelsk debatt på senare år. Denna debatt har i viktiga avseenden gällt andra sjukvårdsorganisatoriska förutsättningar än i Sverige. Det är därför av särskilt intresse att man ändock kunnat närma sig samma försök till problemlösning som varit aktuell i vårt land.

Relativt nyligen behandlade The Lancet i en ledande artikel (oct. 12, 1968) frågan hur "general practice" kan anknytas till socialmedicinska institutioner när det gäller administrativ ledning, utbildning och forskning. Som särskilt lockande framhåller man alternativet att upprätta en slags socialmedicinska blockinstitutioner, som skulle inkludera avdelningar för bl. a. epidemiologi och medicinsk statistik, public health, yrkesmedicin och "general practice". Detta skulle ge ökade möjligheter att förena behandlande med förebyggande medicin, sjukhusvård med öppen vård, personlig patientvård med effektiv organisation samt somatiska med psykologiska och sociala aspekter på sjukdom. En sådan integration skulle vara särskilt väsentlig när det gäller utbildning och forskning.

De sistnämnda aspekterna är väl också de som är mest trängande för Sveriges del. Icke minst gäller det att vi så snart som möjligt får en utbildning till "allmänläkare" eller "tjänsteläkarens efterträdare", som kan bli ett attraktivt alternativ för de snabbt ökande läkarkullar, som nu börjar utbildas. Risken är att vi annars står inför ökande kadrar av ensidigt utbildade specialister, som det kan bli svårt för såväl den enskilde som för samhället att riktigt rationellt begagna.

C. G. W.

Svensk socialmedicinsk förening

Som ovan nämnts bygger innehållet i detta nummer huvudsakligen på föredrag och diskussionsinlägg vid en socialmedicinsk dag i Uppsala den 12 oktober 1968. Som arrangör stod Svensk socialmedicinsk förening och ordförande vid diskussionen var professor Gunnar Lindgren.

Svensk socialmedicinsk förening bildades i samband med den första nordiska kongressen i socialmedicin i Göteborg 1967. Vid detta tillfälle valdes en interimstyrelse, som utarbetat förslag till stadgar för föreningen, vilka förelades och godkändes av ett föreningsmöte efter ovannämnda uppsaladiskussion. Den därvid valda styrelsen för föreningen fick följande sammansättning:

Ordförande:	professor Gunnar Lindgren
Vice ordförande:	professor Gunnar Inghe
Sekreterare:	docent Hans Hjortzberg-Nordlund
Skattmästare:	doktor Björn Smedby
Övriga ledamöter:	provinsialläkare Gustav Haglund socialläkare Greta Runnquist-Olsson professor Per Bjurulf